

Prædiken til Trinitatis søndag

Matt. 28, 16-20

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: De elleve disciple gik til Galilæa til det bjerg, hvor Jesus havde sat dem stævne. Og da de så ham, tilbad de ham, men nogle tvivlede. Og Jesus kom hen og talte til dem og sagde: »Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.« Matthæusevangeliet 28,16-20

På Trinitatis søndag står vi ligesom i et vade-
sted. Det er den dag i kirkeåret, hvor vi al-
lermest tydeligt både ser tilbage og ser frem.

For vi har nu tilbagelagt den første halvdel
af kirkeåret. Kristus er kommet til os. I Hel-
ligtrekongertiden, fasten og påsken har vi
forsøgt at begribe ham, hvem han er, og
hvad han gør for os. I pinsen har vi hørt,
hvordan Ånden kommer til os og skal forsø-
ge at hjælpe os med det. Og nu bliver vi så
slubbet ud i den anden halvdel af kirkeåret,
hvor evangeliet i højere grad handler om
menneskelivet. Om os selv og om vores eget
liv. Om hvad Kristus har efterladt os at ar-
bejde videre med, hvordan vi skal leve med
det, som han har befalet os, og hvad vi skyl-
der andre mennesker.

Denne søndags evangelium er afslutningen
og kulminationen på Matthæus' evangelium.
Det er ord, som vi for de flestes vedkommen-
de synes, at vi kender godt, for vi hører dem,
hver gang der er dåb i højmessen, og det har
vi heldigvis ofte.

Men de første vers af dagens evangelium
hører vi ikke ved dåben. I disse vers hører vi

i dag endnu engang om disciplenes tvivl. I vores autoriserede oversættelse af Det Nye Testamente står der ”nogle tvivlede”; men det personlige pronomen i den græske tekst kan strengt taget lige så godt læses som ”de tvivlede” – altså *alle* disciplene tvivlede. Samtidig med at de tilbad. Vi skal huske at have i baghovedet, at i Matthæus’ evangelium er mødet i Galilæa den første tilsynkomst for alle disciplene efter opstandelsen. Hos Matthæus viser den opstandne Kristus sig kortvarigt for kvinderne, da de er på vej væk fra den tomme grav, men ikke for nogen andre, før disciplene møder ham i Galilæa. Der er ikke hos Matthæus – som hos fx Johannes – tale om et antal tilsynkomster også i Jerusalem. Så, ret skal være ret, det må indrømmes, at disciplene hos Matthæus måske er noget dårligere forberedt på at se den opstandne Kristus i Galilæa. Og reagerer derefter.

Men uanset, om det er årsagen, og om det kun er nogle af dem eller alle de tilstedeværende, der tvivler, så konfronteres vi altså endnu engang, som vi igen og igen er blevet det i brudstykkerne fra afskedstalen fra Johannes’ evangelium, med disciplenes tvivl. Det fortæller os, at tvivlen også har været en realitet i de første menigheder, at de, eller i hvert fald nogle af dem, har tvivlet, og at de har haft behov for at spejle sig i disciplenes tvivl. Tvivlen er lige så gammel som troen.

Det næste, vi skal hæfte os ved, er, at – tvivl eller ej – det er Kristus, der går disciplene i møde. Han kommer til dem, han kommer

helt bogstaveligt ned til dem fra bjerget. Han afviser dem ikke, uanset at de alle sammen har svigtet ham. Ikke bare ved måske at tvivle, men også især ved alle at forlade ham natten før langfredag, uanset at flere af dem med stor patos havde lovet, at de aldrig ville fornægte, endsige svigte ham. Det er Kristus, der overvinder distancen. Han kommer til dem og siger, at han kan bruge dem, svigt eller ej, til den opgave der venter. For scenen i Galilæa er en afskedsscene med en overdragelsesforretning, én der sender disciplene ud i verden med en opgave. Vi kalder den normalt for dåbs- eller missionsbefalingen. Dåben skal ske i Treenighedens navn: I Faderens, Sønnens og Helligåndens navn.

Men det er en væsentlig del af den befaling, at disciplene skal lære de døbte, de omvendte, de kristne at holde alle Kristi befalinger. Det som Kristus har lært dem. Det som er kernen i kristendommen: At vise sin taknemmelighed over for Gud ved ikke at sætte sig selv forrest og altid at huske at tage hensyn til sine medmennesker. Det er de forventninger, som vi kommer til at høre mere om på de søndage, som vi nu går ind til.

I beretningen om pinseunderet sidste søndag hørte vi, hvordan det kan være svært at overgive sig til troen på og tilliden til noget, der er så meget større end os selv, og derfor umuligt at begribe med vores menneskelige forstand. Men vi hørte også, hvordan Guds Ånd kom til disciplene pinsedag og gjorde det muligt for dem at tro og have tillid og

handle på baggrund af denne tro og denne tillid.

I dagens evangelium er det Kristus, der overgiver sig til disciplene og også overgiver dem den opgave, som de nu skal påtage sig. Og han giver dem den stærkest mulige opmuntring og løfte om at være med dem, som han overhovedet kan give dem: Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.

Så vidt dagens evangelium. Hvad skal vi så bruge det til? Her i vadestedet hvor vi ser tilbage på, hvad Kristus har gjort for os, og frem mod de forventninger, som han har til os?

Som altid, når Kristus taler til disciplene – og for den sags skyld også til farisæerne, tolderne, ypperstepræsterne og rådsherrerne – så taler han også til os. Vi skal derfor hver eneste søndag, og hvor vi ellers møder evangeliet, gøre os umage for at lytte efter og forsøge at høre, hvad han vil sige til os.

I vores lutherske kristendom betoner vi stærkt nåden. Når vi tror på, at vi er omfattet af Guds kærlighed, uden at vi har gjort noget for at fortjene den, så kan vi måske nogle gange komme til at underbetone, at Vorherre faktisk også har nogle forventninger til os. Kristus siger udtrykkeligt til os, at vi skal holde og holde fast i hans befalinger. At vi skal vise vores taknemmelighed over for Gud ved ikke at sætte os selv forrest og ved altid at huske at tage skyldigt hensyn til vores medmennesker. Gudsriget kommer først ved verdens ende. Indtil da må vi efter

evne som minimum forsøge at gøre vores til, at livet ikke bliver gjort sværere for vores medmennesker, men det modsatte. At Vorherre så i sin kærlighed er klar til at se bort fra vores fejl og mangler, og at Kristus allerede har taget dem på sig, og vi derfor i bedste fald har udsigt til ikke at blive krævet til regnskab for dem; det ændrer ikke på, at vi faktisk har fået at vide, hvad der er det rette at gøre.

Til gengæld lover Kristus os, at han er med os. I alt hvad vi oplever og gør. Indtil verdens ende. Det er et løfte, som vi allerede har fået i vores dåb, hvor de samme ord har lydt over os. Det gør ikke noget at blive mindet om disse ord. Måske skulle vi gøre det lidt oftere. Til dåbsguds-tjenesterne siger jeg indimellem, at det bliver fortalt, at Martin Luther på sit arbejdsbord havde en seddel liggende, hvorpå der stod ”husk, at du er døbt”. Han havde sedlen liggende, fordi også han havde behov for at minde sig selv om, at han var døbt og dermed frelst, når han kom i tvivl, om han, der var et lige så skrøbeligt og elendigt menneske, som alle vi andre også er, nu også kunne regne med, at Gud elskede ham, og at Gud ville være der for ham, når han, altså Luther, fik brug for ham. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende, skal fortælle os det samme og holde os fast på, at sådan er det.

Hvad skal vi ellers tage med os fra dagens evangelium?

Vi skal tage med os, at tilbedelse eller tro og

så tvivl ikke udelukker hinanden. Når det ikke var tilfældet for disciplene, så heller ikke for os. Tvivlen er troens faste ledsager. At vi bliver anfægtede af, at Guds kærlighed af og til kan være svær at få øje på i vores eget liv og umulig at genkende i verden omkring os, når vi konstant bliver bombarderet med nyheder om katastrofer og overgreb; det gør os ikke mindre eller dårligere troende eller til dårligere kristne.

Vi skal også tage med os, at det er Kristus, der rækker ud til os og giver os en opgave at udføre. Han kan bruge os, ligesom han kunne bruge disciplene, også selv om vi føler os svage, tvivlende og for forsigtige til at vi synes, at vi kan påtage os vores rolle med at leve efter hans bud, og det der følger med.

Og endelig så skal vi også tage med os, at på den opgave, som vi nu er sendt ud på, dér er vi i gode hænder. Det er hvad Kristus vil fortælle os. Til ham er givet al magt i himlen og på jorden. Hans er riget og magten og æren i evighed. Det må vi tro på og holde os til. Også selv om verden omkring os er ond og usikker. Også selv om vi kunne være i tvivl om vores egen tro, og om vores egne evner til at holde det, som han har befalet os. Så er vi alligevel i gode hænder, der bliver ved med at bære og støtte os. Derfor skal vi sige: Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed. Amen.

Peter Otken

Ledøje og Smørum

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 435: Alleneste Gud i Himmerrig

Nr. 417: Herre Jesus, vi er her

Nr. 364: Al magt på himlen og på jorden

Nr. 675: Gud, vi er i gode hænder

Nr. 474: Jesus Krist, du gav mig livet

Nr. 11: Nu takker alle Gud

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk